

i disse vanskelige Tider. Jeg nærer ikke Tvivl om, at det er rigtigt, naar den højt-ærede Minister angiver, at $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. udover det hidtil bevilgede vil være tilstrækkeligt til at sikre dem i et Omfang, svarende til det, i hvilket de københavnske højere Skoler ved Lov af 20. Marts er blevet sikret. Saa haaber jeg kun, at de Regler, efter hvilke Fordelingen af dette Beløb finder Sted, vil blive udformet saaledes, at der gøres Ret og Skel til alle Sider. Jeg maa i saa Henseende, hvad Realskolen angaar, have Lov til at minde om, at ved Fordelingen af Tilskuddet til de københavnske Skoler blev der intet Hensyn taget til Underskolen, og jeg tror ogsaa, det maa være tilsvarende Regler, man bringer til Anvendelse ved Fordelingen af Tilskuddet til de private Realskoler i Provinsen. At Konsekvensen af Loven af 20. Marts, hvad Gymnasierne angaar, naturligt maatte blive som af mig i sin Tid hævdet, at tilsvarende Krav vilde blive rejst fra private Gymnasier i Provinsen, og at man ikke vilde kunne sidde dette Krav overhørig, viser nu Figura. Det har jeg i og for sig intet imod, men jeg vil anse det for en betænkelig Sag ogsaa for den højere Skole, hvis al privat Gymnasieundervisning i og udenfor København skulde forsvinde, hvis samtlige private Gymnasier inden føje Tid skulde søge ind under Statens Forsorg. Det er Konsekvenser af Loven af 20. Marts, som man maatte forudse. Jeg tror, at der, som vi fra vor Side den Gang hævdede, havde været Grund til at tage denne Lovs Konsekvenser under nøjere Overvejelse, inden man ordnede Sagen saaledes, som Tilfældet blev. Det var den Gang ikke muligt, jeg haaber kun, at Konsekvenserne skal blive af den Art, at de til syvende og sidst tjener Skolens Tarv. Men, som sagt, jeg takker Ministeren for det Svar, han har givet paa mit Spørgsmaal, og jeg nærer ingen Tvivl om, at det vil virke beroligende i mange Skolesind ude omkring i Landet.

Marie Christensen: Jeg vil kun gøre en ganske kort Bemærkning til det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen). Det ærede Medlem sagde, at de 4 000 Elever i Ungdomsskolen var ikke noget; det var ikke en Begyndelse, det var en Afslutning, det var den frivillige Ungdomsskole, der havde spillet fallit. Jeg synes, at det er lidt hurtigt at erklære, at den frivillige Ungdomsskole har spillet fallit. Hvis Højskolens Mænd havde været saa hurtige til at erklære, at deres Tanker havde spillet fallit, saa var de vist ikke naaet nogen

Vegne. Nej, lad os gaa fremad! Der er mange Steder, hvor Ungdomsskolen først er i sin Begyndelse. Der er flere Steder ude paa Landet, hvor man først begynder at faa Øjet op for den. Man skal ikke være alt for rask til at opgive Arbejdet.

Saa kom det ærede Medlem med en gruelig Historie om en Lærer, som havde undervist i Religion, og ud fra den sluttede han, at man endelig maatte have Børnene fritaget for Undervisning heri. Men hvad kan det hjælpe? Den Lærer kunde lige saa let komme frem med alt det, som han sagde, i en anden Time. Det hørte meget bedre hjemme f. Eks. i en Historietime. Jeg synes, at det vilde høre meget mere hjemme under Kulturhistorien end noget andet Sted. Han kunde ogsaa godt være kommet med det i en Geografitime, og det kunde for Resten komme hvor som helst. Saa jeg synes ikke, at det hjælper det allermindste i saa Henseende, om man kunde holde Børnene hjemme fra Religionsundervisningen. Jeg synes, at det eneste Raad, der var, var, at Børnene slet ikke kom i den Skole.

Johansen: Jeg vil kun gøre en ganske kort Bemærkning med Hensyn til, hvad der er sagt om Ungdomsskolen. Det er mit Ønske, at den skal være en Skole, der naar til Bunds, ikke en Skole, der tager nogle Tusinde fra Toppen eller tager nogle faa Procent af Landets Ungdom. Netop derfor mener jeg, at Maalet aldrig naas ad Frivillighedens Vej. Det nytter ikke at henvise til Højskolerne som Eksempel, thi for Højskolerne gælder akkurat det samme, at det kun er ganske faa Procent af Landets samlede Ungdom, der besøger dem. En Skole, der ikke tager nogle faa Procent, men virkelig naar til Bunds, faar vi kun, naar vi gør den obligatorisk.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

S. Rasmussen: Jeg tillader mig at foreslaa, at Lovforslaget henvises til et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning
vedtoges dette Forslag.

Formanden: Der er ikke mere paa Dagsordenen.